

Thuis in het Verpleeghuis

Waardigheid en trots op elke locatie

Zuster Inge: ‘Genezen van Alzheimer’

Rubriek *Anekdoten van Zuster Inge*

Sinds 2011 werkt Zuster Inge in een verpleeghuis voor (onder andere) mensen met dementie. Ze schrijft haar ontroerende, grappige en mooie momenten op onder de naam: Anekdoten van Zuster Inge. Dit keer vertelt ze over een nieuwe bewoner met Alzheimer die denkt dat ze geen Alzheimer heeft.

Een nieuwe bewoner zit aan tafel en ik stel mij voor: ‘goedemiddag ik ben Inge’.

‘Hallo, ik ben Truitje’, zegt de mevrouw vriendelijk. ‘Wat een leuke naam heeft u, die hoor ik niet zo vaak.’ ‘Nee dat zeggen ze allemaal, ik vind het ook wel leuk’, zegt de nog steeds erg vriendelijk en nieuwsgierig kijkende mevrouw. Kort na onze kennismaking gaat ze rommelen bij haar schoenen.

‘Ga je me niet vergeten?’

Even later zie ik de schoenen met haar tasje in een hoekje van de huiskamer staan. Mevrouw loopt op sokken. Ze zoekt haar slaapkamer en als ze deze heeft gevonden gaat ze even op bed uitrusten. Na een half uur komt

ze weer terug, alleen dan zonder sokken en loopt ze op blote voeten. Ze verontschuldigt zich dat ze wat in de war is en alles door elkaar haalt. Ze vraagt of ze nog even kan gaan liggen. ‘Ja hoor, prima, ik kom u halen als we gaan eten.’ ‘Ga je me niet vergeten dan?’, vraagt ze aarzelend. ‘Nee natuurlijk niet, ik kom u echt halen, ga nog maar even lekker liggen.’

Sneeuwitje en de 7 dwergen

Plots herinner ik mij dat ik de slaapkamerdeur van een andere bewoner open heb gelaten en gevoelsmatig ga ik even kijken. En ja hoor, daar ligt de prinses heerlijk in het bed van een andere bewoner. Ik moet denken aan het sprookje van Sneeuwitje en glimlach bij het idee dat de dwergen straks weer thuiskomen en er één grommend bij zijn bedje staat, omdat hij iemand anders in zijn domein ziet liggen. Ik grinnik in mijzelf en zeg hier niks over, alleen dat we zo gaan eten en of ze met me mee gaat. En dat doet ze.

‘Zo blij dat ik genezen ben van Alzheimer’

Na het eten gaan we even naar het balkon, want mevrouw vindt het heerlijk om even gezellig een sigaretje te roken. We kletsen wat en ze zegt ineens: ‘ik ben zo blij dat ik genezen ben van die Alzheimer.’ Ik knik en zeg: ‘dat is werkelijk geweldig om te horen, wat fijn voor u.’ En samen praten we nog wat verder, over haar ouders en over haar zoon, kleinzoon en dat ze graag op vakantie gaat en kletst met haar vriendinnen over van alles en nog wat. En dat ze zich altijd maar zorgen maakt over iedereen. ‘Wat een lieve schat bent u, kom we gaan lekker naar de koffie.’

*In verband met de privacy is de naam Truitje verzonnen en niet de echte naam van de bewoner.

Meer weten

- Lees alles over het thema [dementie](#)
- Lees ook: [Zuster Inge: dementie beleef je niet alleen](#)
- Volg Zuster Inge en haar anekdotes op haar [Facebookpagina](#)

tags:

[Anekdotes van Zuster Inge](#) (10), [Dementie](#) (261)

thema:

[Wonen en welzijn](#) (231)